

A Fèlix i Toni, amics de bon de veres.

Bon dia, bon dia a tots.

Pegau una ullada enrere en el temps, alguns als anys de la infància, els més a l'adolescència, i tots, als nostres anys més joves.

Imaginu el Seminari de Son Gibert, als anys cinquanta/seixanta, encara està en obres, aquesta capella no existeix: la porteria, els patis i les arcades amb els jardins ben cuidats, el surtidor en el safareig del pati del Seminari Menor, el pati dels teòlegs, les sales d'estudi, les files d'al-lots amb "bavero" de retxes blanques i blaves, amb el nom brodat a la butxaca de dalt, desfilant pels passadissos amb un rosari a les mans; les classes que ens feien homes de negre ensotanats, humils tots ells, perfumat D.Bruno, mirau en "Francisco", el porter, traginant els professors d'aquí cap a Palma i de Palma cap aquí i les bosses amb la roba neta i la roba bruta, les classes de "solfeo" al migdia, abans de dinar, els "fàmulos", els arquitectes, les palanganes de mongetes i de ciurons, les monges que ens servien i En Pep de ses Monges, el nin amb síndrome de Dawn que feia els vàters nets.

Sentiu el so de la campana el dematí i la música a la capella, als menjadors, els dies de festa pertot arreu, aquell esplèndid Magníficat, les vespres solemnes, l'orgue majestuós, els concursos de "villancicos" per a Nadal, l'Usualis damunt els bancs, el Cantoral de D.Bernat... Escoltau les homilies eloqüents del venerable Rector D.Pedro Sureda, resau les tres Avemaries del vespre, abans d'anar a dormir, amb D.Vicens, tots plegats a la capella del Seminari Menor.

Trepitjau i correu pels camps de futbol, de "baloncesto" i de "balonvolea" empedrats de macs, feis gimnàstica, vestits amb camiseta groga amb l'escut del Seminari, dirigits per aquell bon home, el comandant D.Llorenç Caldentey, de malnom "Musculitos": "uno/dos, uno/dos, pecho fuera!" i el "prefecto" que comença a cantar "Juventudes católicas de España... llevar almas de joven a Cristo... ser apóstol o mártir acaso..." el pit, a mi i a vosaltres, s'inflamava d'esperit missioner; passejau pel camí de la possessió llegint el Breviari; anau a les vetllades de cinema, als actes literario-musicals, assistiu a obres de teatre, vetllades poètiques, tornau a practicar el sermonet de "El Día del Seminario". Era aleshores el Seminari ple de seminaristes: llatínistes, humanistes, filòsofs, teòlegs i diaques, i tot el que ara revivim anava encaminat cap a la formació humana i espiritual dels futurs sacerdots. Hem de reconèixer que hi va haver aspectes negatius en la formació que rebérem, hi va haver moments molt desagradables, per demanar perdó, que el temps i la reflexió han aconseguit superar; però també és ben cert que podem estar orgullosos de la formació que vàrem rebre. Entre aquestes parets vàrem créixer amb tots els sentits i assolírem uns valors i una personalitat que encara ara ens distingeixen.

Aprenguérem a pensar, a ser crítics, objectius, a comprendre l'altre, a sofrir, a riure, a compartir, també a llegir, estudiar, pregar, a viure l'Evangeli. Aprenguérem a cantar no només les peces que cantàvem a l'Schola, tothom cantava a les cerimònies religioses, a las acampades i excursions i moltes d'aquelles cançons perduren en la memòria i ens acompanyaran tota la vida; la música clàssica -Bach, Beethoven, Mozart- s'ens feren familiars.

Tocàrem un bon grapat d'idiomes, a més del llatí i el grec, l'hebreu, el francès, l'anglès, l'alemany, un poc d'italià que ens parlava D.Joan Soler. Tenguérem acadèmies de periodisme, de música i d'altres que ens obriren els ulls a moltes aficions.

Fou aquí on gaudírem d'experiències irrepetibles. Imaginu els qui cantaren missa nova en

PARAULES DE BENVENGUDA

aquest altar. La primera missa i el besamans posterior d'amics, familiars...eren d'un goig indescriptible.

També fou en aquesta santa casa, entre retiros espirituals i mesos de Maria de flors i rosaris que qui més qui manco va topar amb l'experiència emocionant del primer amor. Jo, no ho he dit a ningú mai, el meu primer amor va ser Sigrid, princesa de Thul, la companya del Capitàn Trueno en aquells “tebeos” de “aventuras juveniles”, amb En Goliat i En Crispín.

Als camps d'esports i a la pista d'atletisme que férem nosaltres mateixos amb cendra, molt abans de Barcelona 92, ja organitzàrem olimpíades, amb medalles i tot, d'una participació ben renyida i una il·lusió de cent mil dimonis.

Imaginou les acampades a la Victòria, Lluç Alcari, despertar el dematí baix dels pins, les pujades a l'Ofre, al Massanella, la companyonia que ens amarava... les muntanyes, la Serra, les cales solitàries, foren experiències úniques. I Cabrera, on dormíem en terra en els barracons dels soldats,

ja és fosca negra
sota la volta del cel estelada,
és l'hora del descans,
del grup d'al·lots vora el port arreplegats,
un es posa dret i entona
“Ave maris stella”. Tots el segueixen,
s'escampa la melodia dins la nit,
les aigües del port emmudeixen,
els estel s'apaguen,
la lluna guaita embadalida.

Varen travar els anys de seminari amistats per tota la vida. L'amistat, el valor més preuat. Anàvem tots embarcats en el Pax, uns es quedaren al primer port que trobaren, d'altres es feren lluny més enllà de la Mar Gran. Ara tornam a la cala petita on deixàrem anclades il·lusions i esperances, i quan ens retrobam no ens sentim estranys, sembla que el temps s'haguera aturat, ens estimam com en aquells anys, els amics que férem llavors són els amics que tenim ara.

Benvinguts en el retorn a la cala petita, a la que va ser la nostra casa un bon grapat d'anys. Benvinguts a ca nostra. Moltes gràcies.

Honoram avui el nostre germà major Ramon Llull, del qui us en parlarà al llarg del dia un amic nostre, en el VII centenari de la seva mort, esdeveniment que entra de ple dins la tradició llista del Seminari de Mallorca.

Ara, als peus de la Verge Assumpta, celebrarem l'Eucaristia de germanor i pregària pels nostres amics traspassats, per a que la seva memòria es mantengui viva entre nosaltres.

Pere J. Amengual / 9 de maig de 2015